

Η αγάπη είναι απλή, μα θέλει κόπο...

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:diaforetiko.gr

Οι σχέσεις μεταξύ των μελών της οικογένειας, η κοινωνία των γονέων μεταξύ τους, των γονέων με τα παιδιά και των παιδιών μεταξύ τους, αλλά και η συνάντηση της οικογένειας με τον κόσμο και τη κοινωνία είναι κατάσταση και εμπειρία ζωής. Όσα κι αν έχει διαβάσει κανείς, όσο «ειδικός» κι αν έχει γίνει, είτε συζητώντας, είτε ασχολούμενος με ανθρώπινα πρόσωπα, το να είσαι γονιός, το να παλεύεις καθημερινά με «τον βοηθό κατά σε», με τα παιδιά που ο Θεός σου έχει χαρίσει, το να ψάχνεις να βρεις όχι πώς θα γίνεις καλύτερος, αλλά πώς δεν θα δυσκολέψεις τη ζωή των άλλων αποτελεί **ευλογία, σταυρό κι ανάσταση.**

Η ευλογία έχει να κάνει με το μοίρασμα της ζωής. Με την δυνατότητα να αγαπάς και να αγαπιέσαι. Έχει να κάνει με την πρόκληση να μπορείς να μαθαίνεις, να εργάζεσαι, να πολεμάς ώστε να έχεις την δυνατότητα να δίνεις περισσότερα σ' αυτούς που είναι πλάι σου, σε κοιτούν με την προσδοκία ότι έχεις την ιδιότητα που δεν έχουν, είσαι δηλαδή πατέρας, αλλά και είσαι ταυτόχρονα άνθρωπος, δηλαδή όμοιος κατά πάντα μ' αυτούς. Δηλαδή χτίζεις χαρές και λύπες γι' αυτούς, αλλά και μετέχεις στις χαρές και τις λύπες που κι αυτοί με τη σειρά τους χτίζουν για σένα. Κι αυτό είναι αληθινή ευλογία, γιατί μόνο έτσι μπορείς να συνειδητοποιήσεις

ποιος αληθινά είσαι. Στις σχέσεις σου μ' αυτούς που θεωρείς δεδομένο ότι αγαπάς και θεωρείς δεδομένο ότι σε αγαπούνε. Εκεί νιώθει την ελευθερία να είσαι αυτός που είσαι. Εκεί καταλαβαίνεις τις αδυναμίες σου, τις αμαρτίες σου, τις αστοχίες σου, τους καημούς, αλλά και τα όνειρά σου, όπως επίσης και το ότι δεν μπορείς να κρύψεις τίποτε απ' αυτό που είσαι. Στέκεσαι στον καθρέφτη των ματιών των άλλων και όσο κι αν θέλεις να δείχνεις κάτι άλλο, δεν μπορείς. Ελευθερία κι αγάπη, οι δύο μεγάλες δωρεές του «κατ' εικόνα» σου είναι τα εφόδια που έχεις στο δρόμο και τον τρόπο της οικογένειας, αλλά και, την ίδια στιγμή, οι κριτές σου. Αυτό λοιπόν που είναι η ευλογία, γίνεται ταυτόχρονα κι ο σταυρός σου, το φορτίο και η ευθύνη σου. Είσαι άραγε το πρότυπο που η γονεϊκή σου ιδιότητα μοιάζει αυτονόητο ότι σε καθιστά; Χτίζεις σχέσεις με βάση αυτό που θέλεις εσύ, αυτό που σου φωνάζει το «εγώ» σου ότι είναι σωστό ή είσαι έτοιμος να μετρήσεις και τους άλλους με βάση αυτό που είναι και όχι αυτό που θα ήθελες να είναι, παρότι έχεις πρόγραμμα, αξίες, διάθεση να μεγαλώσεις, ιδίως τα παιδιά σου, με σκοπό να αποτελούν γνήσιους καρπούς του δέντρου σου; Πώς μπορείς να συνταιριάξεις τη δική σου με την δική τους ελευθερία; Πόσο μπορείς ή πόσο πρέπει να ανεχτείς να είναι περισσότερο ελεύθεροι από όσο μπορείς να αντέξεις; Πόσο μπορείς να αντέξεις να έχουν τα δικά τους όνειρα, που δεν είναι ίδια με τα δικά σου; Πόσο τελικά μπορείς να σηκώσεις και το δικό σου και το δικό τους φορτίο;

Πιστεύοντας πάντως στον Χριστό και ζώντας την οδό της Εκκλησίας η ευλογία και ο σταυρός συνδέονται με την Ανάσταση. Και η ανάσταση δεν έχει να κάνει με τον θάνατο του σώματος, ούτε μόνο και με την νίκη κατά του πνευματικού θανάτου, δηλαδή του χωρισμού από τον Θεό. Η ανάσταση έχει να κάνει με την δυνατότητα να νικάς τους μικρούς καθημερινούς θανάτους της ήττας από το «εγώ» σου, τις πτώσεις του ιδίου θελήματος, της αίσθησης ότι τα γνωρίζεις όλα, ότι η στάση σου είναι η μοναδική αληθινή στάση, ότι όλος ο κόσμος και οι οικείοι σου περιστρέφονται γύρω από σένα. Ο αγώνας να ζήσεις την παρουσία και το Ευαγγέλιο του Χριστού σε κάνει να ανίστασαι από τις βεβαιότητές σου που σε ρίχνουν κάτω, γιατί οι άλλοι δεν μπορούν να τις αποδεχτούν, να βγάζεις μίαν άλλη ποιότητα ελπίδας και νοήματος, που σε κάνει να χαίρεσαι γιατί είσαι σύζυγος, γονέας και ταυτόχρονα παιδί του Θεού, αλλά και να παλεύεις ό,τι έχεις λάβει να το δώσεις, όχι με γνώμονα μόνο την επιτυχία της σχέσης, της οικογένειας, του εαυτού σου στον παρόντα κόσμο και χρόνο, αλλά κυρίως την πορεία προς την αιώνια κοινωνία με τον Χριστό, αλλά και όλους όσους αγαπάς στον τρόπο της Βασιλείας.

«Η αγάπη είν' απλή μα θέλει κόπο» τραγουδούν οι αδελφοί Κατσιμίχα. Μία αλήθεια η οποία περιγράφει τι είναι αληθινά η οικογένεια. Μία κοινωνία ανθρώπων που θέλουν να δίνουν και να παίρνουν αγάπη, με απλούς τρόπους και αυτονόητη απλότητα, μα που δυσκολεύονται πολύ, γιατί όλα θέλουν κόπο. Και ζούμε σε μία

εποχή η οποία έχει μάθει τον κόπο να τον αφήνει στην άκρη και είναι δύσκολο να πείσουμε τους εαυτούς μας και, κυρίως, τα παιδιά μας, ότι δεν είναι μόνο δικαίωμα η αγάπη, αλλά επιλογή και κόπος που ομορφαίνει και νοσηματοδοτεί τη ζωή μας. Μαζί με την ελευθερία αποτελούν την οδό της όντως ζωής, αυτή που σε κάνει να συναντάς Θεό και άνθρωπο και να χτίζεις μία κοινωνία στην οποία η χαρά δεν γίνεται να σου αφαιρεθεί.

Σπουδές στον κόπο της αγάπης στα πλαίσια της ζωής της οικογένειας περιλαμβάνει το βιβλίο αυτό. Απόπειρες προβληματισμού, βγαλμένες από την εμπειρία της οικογένειας, από τη γνώση, από ατέλειωτες συζητήσεις με γονείς, παιδιά και νέους και κυρίως μέσα από την παρατήρηση του εαυτού μας στο δικό μας σπίτι, στις δικές μας σχέσεις, στον δικό μας αγώνα. Σ' αυτό το μοίρασμα βοήθησαν οι προσκλήσεις που δεχτήκαμε από τις Σχολές Γονέων της Ιεράς Μητροπόλεως Κερκύρας, τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη της οποίας κ. Νεκτάριο οφείλουμε να ευχαριστήσουμε για την πατρική του αγάπη όλα αυτά τα χρόνια, από ενορίες των Ιερών Μητροπόλεων Δημητριάδος, Λευκάδος και Σερρών, καθώς και από το περιοδικό «Πειραϊκή Εκκλησία», τους Μητροπολίτες και τους συνεργάτες των οποίων οφείλουμε να ευχαριστήσουμε, όπως επίσης και εκείνους τους εκπαιδευτικούς που μας βοήθησαν μέσα από την επικοινωνία με τους μαθητές τους να ξεδιαλύνουμε απορίες και να έρθουμε σε επαφή με την πραγματικότητα του κόσμου μας.

Το βιβλίο αυτό όμως δεν θα είχε γραφτεί ποτέ αν δεν υπήρχε η σύζυγός μου Μαρία και οι τέσσερις κόρες μας, Ευαγγελία, Μαρίνα, Ιωάννα και Σπυριδούλα, όλες ευλογίες Θεού. Στην μικρή αυτή κοινότητα ας μου επιτραπεί να το αφιερώσω, μαζί με το ευχαριστώ για όσα μοιραζόμαστε.

Πηγή: themistoklismourtzanos.blogspot.gr